

Arrest

nr. 97 723 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Kathmandu en bezit u de Nepalese nationaliteit. U bent traditioneel gehuwd met B.T. {...} (O.V. xxxxxx) met wie u drie minderjarige kinderen heeft. Om in uw levensonderhoud te voorzien runde u met uw partner een klein restaurant in Balaju (Kathmandu). In de 3de of 4de maand van 2067 (Nepalese kalender, stemt overeen met juni-augustus 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) kwamen twee à drie mannen met twee vrouwen naar u. U vernam dat hen door de mannen een mooie baan in Mumbai (India) beloofd was. Aangezien de laatste tijd in Nepal veel geruchten over mensensmokkel de ronde deden, vermoedde u dat deze twee vrouwen hetzelfde scenario te wachten stond. Vervolgens besloot u in overleg met uw partner om dit voorval aan

te geven bij de politie. Samen met uw partner nam u één van de Tamang-vrouwen mee naar het politiebureau van Sorhakhutte. U deelde uw vermoedens van mensensmokkel met de politieagent. De politieagent bedankte u en uw partner voor de medewerking en verzekerde u om de Tamang-vrouw in veiligheid te brengen. Hierop ging u naar huis. Aangezien het tot een ruzie kwam tussen u en de partners van het Tamang-meisje, waarbij haar partners u bedreigden en waarschuwden dat u zich niet moest moeien met hun zaken, ging u twee weken na uw aangifte bij de politie nogmaals bij de politie langs. U vroeg toen zelf bescherming tegen deze onbekende mannen die u bedreigden. De politie adviseerde u voorzichtig te zijn. In de 8ste maand van 2067 (november-december 2010) kwamen opnieuw onbekende mannen naar uw restaurant, deze keer met twee Tamang-meisjes. U sprak één van de meisjes aan, maar haar partners onderbraken uw gesprek onmiddellijk. Hierop kreeg u ruzie met de mannen, die zich als leden van de Young Communist League (YCL) identificeerden en u bedreigden en waarschuwden om zich niet te bemoeien met hun zaken. U werd met een mes en een pistool bedreigd en u werd uiteindelijk ontvoerd. U werd naar Tuntal Kalanki gebracht, waar uw belagers u blinddoekten. U werd afgezet in een klein huis midden in het bos. U vermoedt dat het een kamp was van de YCL. U werd op die plaats twee en een halve maand gevangen gehouden. Vier à vijf YCL-leden sloegen u regelmatig en stelden dat u zich niet met hun zaken had moeten bemoeien. Op een dag veranderden de YCL-leden van tactiek. Ze sloegen u niet meer, maar ze eisten van u een donatie van 400.000 à 500 000 Nepalese roepies. U ging akkoord en beloofde dit bedrag binnen een maand te betalen. Hierop werd u vrijgelaten. Eens aangekomen in uw dorp, vernam u van uw schoonfamilie dat uw partner en kinderen naar België gevlucht waren. Uw schoonmoeder gaf u de contactgegevens van uw partner, die reeds in België verbleef. U belde uw partner op en deelde haar mee dat u vrij was. U sprak met haar af dat u haar in België zou komen vervoegen. Na dit telefoongesprek had u geen contact meer met uw partner in België. U besloot in de 3de maand van 2068 (juni-juli 2011) om Nepal te verlaten en uw partner in België te vervoegen. U reisde met een vervalst Nepalees paspoort via Delhi (India) naar Moskou (Rusland). Vanuit Moskou zette u uw reis na tien dagen verder. Op 19 juli 2011 werd u tijdens een illegale grensoversteek opgepakt door de Oostenrijkse autoriteiten. Aangezien uw partner reeds in België asiel had aangevraagd, werd uw aanvraag tot overplaatsing naar België goedgekeurd. U kwam in België aan op 27 oktober 2011. Op 7 november 2011 diende u er uw asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw citizenshipcard neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een vervalst Nepalees paspoort vanuit Kathmandu via Delhi naar Moskou gereisd te hebben (CGVS I, p.5). Met uitzondering van de naam die u volgens dat paspoort droeg, kon u echter geen verdere gegevens over dit paspoort verschaffen. Zo kon u niet zeggen wanneer u volgens dat paspoort was geboren, wat uw adres was of wat voor visum het paspoort bevatte (CGVS I, p.5). U wist zelfs niet wat uw bestemming was toen u uit Delhi vertrok (CGVS I, p.5). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in internationale luchthaven aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers) (CGVS I, p.7). Het achterhouden van reisstukken maakt het onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielaanvraag in het algemeen.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door meerdere grove tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. U stelde tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie problemen begonnen toen enkele Tamang-vrouwen naar jullie restaurant kwamen. U beweerde dat u en uw partner samen één van de vrouwen naar het politiekantoor brachten, maar dat jullie zelf het kantoor niet binnengingen. Jullie zouden de vrouw aan de deur achtergelaten hebben waardoor u niet zeker weet of de vrouw effectief met een agent heeft gesproken (CGVS I, p.8-9). Vervolgens kwamen enkele maanden later twee andere Tamang-vrouwen naar jullie toe met een gelijkaardig verhaal over een job in Mumbai. Hoewel jullie hen hebben aangeraden om naar de politie te gaan, zijn jullie niet naar de politie kunnen gaan aangezien u ontvoerd werd (CGVS I, p.10). U stelde toen expliciet slechts één keer naar de politie te zijn gegaan en dat was een vijftal maanden voor uw ontvoering (CGVS I, p.10). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde u uw verklaringen en stelde u opeens dat jullie twee klachten bij de politie hebben ingediend: één in de 3/4de maand van 2067 (juni-augustus 2010) en de tweede enige tijd later (CGVS II, p.7-8). Geconfronteerd met uw

eerdere verklaringen, stelde u tijdens uw eerste gehoor niet goed begrepen te zijn (CGVS II, p.8). Dit is geenszins een voldoende uitleg voor het plots wijzigen van uw eerdere verklaringen.

Verder dient gewezen te worden op de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen van uw partner. Zo stelde uw partner tijdens haar eerste gehoor dat in de 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) een Tamang-vrouw naar jullie restaurant kwam en jullie vertelde over een job in India. Doorheen haar hele uiteenzetting over deze feiten tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal heeft uw partner het steeds uitdrukkelijk over één enkele vrouw die op dat moment naar jullie kwam en met wie jullie naar de politie ging (CGVS partner I, p.6-8). Tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal gaf uw partner plots aan dat het twee vrouwen waren die in de 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) in jullie restaurant hun verhaal deden (CGVS partner II, p.4). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde uw partner verder samen met u en de Tamang-vrouw in de 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) één keer een informele melding bij de politie gedaan te hebben (CGVS partner I, p.6-7). De politie zou toen geen nota's genomen hebben. Er bestaat geen verslag van jullie melding bij de politie. (CGVS partner I, p.7). Het tweede bezoek van enkele andere Tamang-vrouwen 2 à 3 maanden later en de daaropvolgende problemen met YCL heeft u niet bij de politie gemeld, aldus uw partner (CGVS partner I, p.8-9). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw partner echter twee keer aangifte te hebben gedaan bij de politie, nl. in de 2/3de maand van 2067 (mei-juli 2010) en tevens drie maanden later nadat enkele andere Tamang-vrouwen waren langsgesproken (CGVS II, p.3). Ze stelde verder dat toen jullie in 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) naar de politie ging, de politie jullie verklaringen noteerde (CGVS II, p.2). Geconfronteerd met deze ernstige inconsistenties tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde uw partner de details vergeten te zijn (CGVS II, p.5). Dit is geenszins een afdoende uitleg. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij/zij een coherent en een gedetailleerd relaas naar voor brengt betreffende de kern van zijn/haar problemen.

Tot slot komen uw verklaringen niet overeen met die van uw partner. U stelde de eerste keer met slechts één vrouw naar de politie te zijn gegaan (CGVS II, p.2 en 8), terwijl uw partner beweerde de eerste keer met twee vrouwen naar de politie te zijn gegaan (CGVS partner II, p.4).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Uw citizenshipcard wijzigt bovenstaande appreciatie niet. Aan uw identiteit wordt niet getwijfeld.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner T. B. {...} werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger uit Rautbesi, Nuwakot district. U bent traditioneel gehuwd met S. K. S. {...} (O.V. xxxxxxx) met wie u drie minderjarige kinderen heeft. U en uw partner woonden in Balaju (Kathmandu) waar jullie een restaurant runden. In de 2de of 3de maand van 2067 (Nepalese kalender, stemt overeen met mei-juli 2010 volgens het Gregoriaanse kalender) kwamen twee à drie mannen met twee jonge vrouwen naar u toe. De vrouwen kwamen van uw geboortestreek en spraken net zoals u de Tamang-taal die eigen is aan uw kaste. U vernam van de vrouwen dat hun partners hen een mooie baan in Mumbai (India) beloofd hadden. Aangezien de laatste tijd in Nepal veel geruchten over mensensmokkel de ronde deden, vermoedde u dat deze twee vrouwen hetzelfde scenario te wachten stond. Terwijl uw partner mee naar het verhaal van de Tamang-vrouwen luisterde vertaalde u alles voor hem naar het Nepalees. Vervolgens besloot u met uw partner om dit voorval aan te geven aan de politie. Samen met uw partner nam u de Tamang-vrouwen mee naar het politiebureau van Sorhakhutte. Uw partner vertelde er het verhaal aan een politieagent die de verklaringen noteerde. De politieagent bedankte u en uw partner voor uw medewerking en verzekerde u de Tamang-vrouwen in veiligheid te brengen. Hierop ging u naar huis. Twee à drie maanden later kwamen opnieuw twee Tamang-vrouwen – eveneens uit uw district en vergezeld door hun partners – naar uw restaurant. Ook aan hen werd een droomjob in Mumbai beloofd. Samen met uw partner probeerde u de Tamang-vrouwen de plannen van hun partners duidelijk te maken. Hierop kreeg u ruzie met de partners van deze vrouwen die zich als leden van de Young Communist League (YCL) identificeerden en u zeiden zich niet te bemoeien met hun zaken. Hierna besloot u met uw partner het incident aan te geven bij de politie. U nam één van de Tamang-vrouwen mee naar het politiebureau en deed er samen met uw partner uw verhaal. Eens u terug was in uw

restaurant viel een groep YCL-leden uw zaak binnen. Zij waren kwaad omdat u de politie had ingelicht en bedreigden uw partner met een mes. Terwijl er een schermutseling in het restaurant ontstond, nam u uw kinderen en vluchtte u naar uw ouders. Dit was de laatste keer dat u uw man in Nepal zag. Na dit incident vernam u van uw burens dat uw partner meegenomen was door de YCL. Aangezien uw partner na dit incident geen enkel teken van leven meer gaf, wist u niet of hij nog in leven was. Omwille van de veiligheid van uw kinderen en op aanraden van uw ouders besloot u in 11.2067 (februari-maart 2011) Nepal te verlaten. U had een eigen paspoort, maar aangezien u niet wist hoe een reis naar het buitenland te regelen, werd u bijgestaan door een smokkelaar. U reisde via Delhi en Parijs naar België met een vervalst paspoort. Op 15 maart 2011 kwam u in België aan en diezelfde dag diende u er uw asielaanvraag in. Vervolgens contacteerde u uw moeder in Nepal om haar op de hoogte te brengen dat u in België was aangekomen. Uw moeder liet weten dat YCL u nog één keer was komen zoeken. Na uw aankomst in België nam uw partner met u contact op op uw Belgisch gsm-nummer. Hij belde u drie keer om te bespreken hoe u te vervoegen. Op 27 oktober 2011 kwam uw partner in België aan waar hij op 7 november 2011 asiel vroeg. Uw kinderen verblijven nog bij uw ouders in Nepal. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van de eerste pagina's van uw Nepalees paspoort neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Niettegenstaande u een eigen geldig Nepalees paspoort had, verklaarde u tijdens de reis van Delhi naar Parijs toch gebruik gemaakt te hebben van een vervalst Nepalees paspoort (CGVS I, p. 5-6). U gaf aan dat u maar heel even een blik geworpen heeft in het aan u ter beschikking gestelde vervalste paspoort. U kon enkel meedelen dat het paspoort uw eigen foto bevatte en op een andere naam stond, namelijk van P. S. {...}. U wist verder niets over andere identiteitsgegevens zoals geboortedatum en –plaats of adres in het door u gebruikte valse paspoort. Gevraagd naar een eventueel visum in het door u gebruikte paspoort, bleef u het antwoord schuldig (CGVS I, p.5). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa (Parijs) aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Uw bewering in de luchthaven van Parijs geen identiteitscontrole gepasseerd te zijn (CGVS I, p.5), strookt bovendien niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat elke persoon die via de internationale luchthaven van Parijs de Schengenzone binnenkomt individueel wordt gecontroleerd. Hierop bestaan geen uitzonderingen. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers) (CGVS I, p.5). Het achterhouden van reisstukken maakt het onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Aan bovenstaande dient te worden toegevoegd dat u een weinig aannemelijke verklaring opgaf voor uw uitreis uit Nepal met behulp van vervalste documenten, hoewel u in het bezit was van een eigen geldig Nepalees paspoort. U stelde niet te weten hoe u een reis naar het buitenland moest plannen (CGVS I, p.6). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in het algemeen.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door meerdere grove tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor dat in de 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) een Tamang-vrouw naar uw restaurant kwam en u vertelde over een job in India. Doorheen uw hele uiteenzetting over deze feiten tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal heeft u het steeds uitdrukkelijk over één enkele vrouw die op dat moment naar u kwam en met wie u naar de politie ging (CGVS I, p.6-8). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal gaf u plots aan dat het twee vrouwen waren die in de 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) in uw restaurant hun verhaal deden (CGVS II, p.4). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u verder samen met uw partner en een Tamang-vrouw in de 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) één keer een informele melding bij de politie gedaan te hebben (CGVS I, p.6-7). De politie zou toen geen nota's genomen hebben. Er bestaat geen verslag van jullie melding bij de politie. (CGVS I, p.7). Het tweede bezoek van enkele andere Tamang-vrouwen 2 à 3 maanden later en de daaropvolgende problemen met YCL heeft u niet bij de politie gemeld (CGVS I, p.8-9). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter twee keer aangifte te hebben gedaan bij de politie, nl. in de 2/3de maand van 2067 (mei-juli 2010) en tevens drie maanden later nadat enkele andere Tamang-vrouwen waren langsgelkomen (CGVS II, p.3). U stelde verder dat toen u in 2/3de maand 2067 (mei-juli 2010) naar de politie ging, de politie uw verklaringen noteerde (CGVS II, p.2). Geconfronteerd met deze ernstige inconsistenties tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u de details vergeten te zijn (CGVS II, p.5). Dit is geenszins een afdoende uitleg. Van een asielzoeker mag verwacht worden

dat hij/zij een coherent en een gedetailleerd relaas naar voor brengt betreffende de kern van zijn/haar problemen.

Verder dient gewezen te worden op de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen van uw partner omtrent de bovengenoemde politie-aangiftes. Uw partner stelde tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal eveneens dat jullie problemen begonnen toen een Tamang-vrouw naar jullie restaurant kwam. Uw partner beweerde dat jullie samen de vrouw naar het politiekantoor brachten, maar dat jullie zelf het kantoor niet binnengingen. Jullie zouden de vrouw aan de deur achtergelaten hebben waardoor uw partner niet zeker is of de vrouw effectief met een agent heeft gesproken (CGVS partner I, p.8-9). Vervolgens kwamen, aldus uw partner, enkele maanden later twee andere Tamang-vrouwen naar jullie toe met een gelijkaardig verhaal over een job in Mumbai. Hoewel jullie hen hebben aangeraden om naar de politie te gaan, zijn jullie niet naar de politie kunnen gaan aangezien uw partner ontvoerd werd (CGVS partner I, p.10). Uw partner stelde toen expliciet slechts één keer naar de politie te zijn gegaan en dat was een vijftal maanden voor zijn ontvoering (CGVS partner I, p.10). Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde uw partner zijn verklaringen en stelde hij opeens dat jullie twee klachten bij de politie hebben ingediend: één in de 3/4de maand van 2067 (juni-augustus 2010) en de tweede enige tijd later (CGVS partner II, p.7-8). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, stelde uw partner tijdens zijn eerste gehoor niet goed begrepen te zijn (CGVS partner II, p.8). Dit is geenszins een voldoende uitleg voor het plots wijzigen van zijn eerste verklaringen.

Tot slot komen uw verklaringen niet overeen met die van uw partner. U stelde de eerste keer met twee vrouwen naar de politie te zijn gegaan (CGVS II, p.4), terwijl uw partner beweerde de eerste keer met slechts één vrouw naar de politie te zijn gegaan (CGVS partner II, p.2 en 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Noch aan uw identiteit, noch aan uw nationaliteit wordt getwijfeld.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner S. S. K. {...} werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verder voeren zij een schending aan van de artikelen 1 en 2 A van de Conventie van Genève.

Verzoekers betogen niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing. Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun reisweg stellen zij dat mensenhandel een verborgen maar aanwezige criminele tak is in Nepal en zij geen andere keuze zagen dan via deze weg naar België te vluchten. Zij legden een lange reisweg af om in België te geraken. Het is dan ook niet redelijk om hun aanvraag af te wijzen omdat er geen geloof gehecht wordt aan hun reisweg. Hierdoor wordt de gegrondheid van de aanvraag niet onderzocht; zij zijn immers gevlucht uit angst voor hun leven. Verzoekers zien hierin een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De werkwijze van de smokkelaar mag geen afbreuk doen aan hun asielrelaas. Verzoekers merken op dat zij verschillende details konden geven over het valse paspoort dat zij gebruikten, hetgeen bijdraagt aan hun geloofwaardigheid.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen betwisten verzoekers deze vaststellingen. Zij hebben het allebei in het eerste interview (vragenlijst bij DVZ) over het feit dat ze één Tamang-vrouw begeleid hebben naar het politiekantoor. Er is aldus geen sprake van tegenspraak op dat vlak. Verzoekers stellen voorts dat hen werd meegedeeld zo kort mogelijk te antwoorden op de vragenlijst bij DVZ, zodat dit de reden is waarom zij daar slechts de officiële klacht hebben vermeld. Toen ze de kans kregen uitleg te geven bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben zij het tweede bezoek aan de politie vermeld. Zoals duidelijk blijkt uit beide verklaringen, waren er twee vrouwen aanwezig in het restaurant van verzoekers, maar is men slechts met één vrouw aangifte gaan doen bij de politie. In casu gaat het niet om een tegenstrijdigheid, maar slechts om een beperkte en een uitgebreide versie van de feiten.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is omdat een groot deel handelt over hun reisweg waarbij geen rekening werd gehouden met de grond van hun aanvraag. Zij hebben beiden een duidelijk en gedetailleerd relaas naar voren gebracht. Hier wordt echter geen rekening mee gehouden. Verzoekers menen dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

Verzoekers overlopen nog de criteria waaraan een persoon dient te voldoen om als vluchteling erkend te kunnen worden. Zij herhalen hun asielaanvraag. Bij een terugkeer vrezen zij voor hun leven. Zij menen een schending van artikel 3 EVRM te ontwaren. Het Commissariaat-generaal heeft de situatie in Nepal niet onderzocht. Uit verschillende bronnen in de media blijkt nochtans dat Nepal nog steeds als onveilig wordt beschouwd. De moeder van verzoekster bevestigde bovendien dat er reeds leden van de YCL langs hun huis kwamen om hen te zoeken. Verzoekers stellen geen bescherming te kunnen krijgen in hun land van herkomst en verwijzen naar een annual report van 2012 van Amnesty International. Zij hebben zich reeds gericht tot de politie die hen slechts de raad gaf voorzichtig te zijn. Nepal is bovendien een van de meest corrupte landen. Zij voegen artikels waaruit blijkt dat in Nepal niets gedaan kan worden zonder omkoping.

Volgens verzoekers is de afwijzing van de subsidiaire bescherming niet gemotiveerd, dit terwijl zij de subsidiaire bescherming nodig hebben.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij de strikte controles, zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen konden afleggen omtrent het gebruikte reisdocument daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat verzoekende partijen niet op de hoogte zouden zijn van de organisatie van de reis.

De Raad merkt op dat verzoekers met hun uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing niet ontkracht dat er weinig geloof kan worden gehecht aan hun reisroute. Hun betoog biedt immers geen antwoord op de zwaarwegende bevindingen aangaande hun vluchtroute, met name hun onaanvaardbare onwetendheid over de reisdocumenten die daarbij werden gebruikt en het gegeven dat dit niet aannemelijk is nu verzoekers gedurende hun reis daarmee een verhoogd risico lopen om te worden onderschept. Zelfs wanneer niet wordt verwacht dat alle details van een paspoort gekend zijn, wordt wel verwacht dat een persoon die reist met een vals paspoort essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, de geboortedatum en -plaats, verkregen visa en het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen, dit gelet op de reële kans die hij loopt om bij een controle te worden tegengehouden en ondervraagd omtrent de identiteit en het reisdoel. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de smokkelaar verzoekers dermate onvoorbereid zou laten reizen en daarmee zichzelf en zijn netwerk in gevaar zou brengen. De Raad wijst er verder op dat verzoekers op geen enkele wijze hun reisweg aantonen terwijl zij, aangezien zij verklaarden ook met het vliegtuig te zijn gereisd, op zijn minst in het bezit moeten zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij zijn aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maken verzoekers op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk. Verzoekers weerleggen het motief inzake het niet kunnen voorleggen van enig materieel bewijs hieromtrent ook geenszins. De ongeloofwaardigheid van verzoekers' reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten wordt niet weerlegd en de Raad is van oordeel dat hierdoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas in ernstige mate wordt ondermijnd.

2.5. De ongeloofwaardige verklaringen inzake hun reisweg leiden tot een eerste vaststelling die mee aanleiding geeft tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden is de bestreden beslissing voorts niet hoofdzakelijk beperkt tot een motivering inzake hun reisweg, maar wordt tevens vastgesteld dat hun asielrelaas doorspekt is met tal van tegenstrijdigheden in hun verklaringen op het niveau van de relevante bijzonderheden derwijze dat dit afbreuk doet aan de waarachtigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.6. Uit lezing van de gehoorverslagen van verzoekers stelt de Raad vast dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden in hun eigen verklaringen alsook in hun onderlinge verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat van verzoekers, wat betreft kernelementen van hun relaas, verwacht mag worden dat zij van bij het begin correcte en eensluidende verklaringen afleggen. Daargelaten het gegeven dat het feit dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, wijst de Raad erop dat

beide verzoekers ook tweemaal verhoord werden op het Commissariaat-generaal, en zij bij hun eerste gehoor alhier evenmin melding maakten van een tweede aangifte. Zij stelden beiden zelfs expliciet slechts eenmaal naar de politie te zijn geweest (administratief dossier, gehoorverslag CGVS man, 28/2/2012, p.10 en gehoorverslag vrouw, 28/2/2012, p.7). In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, is hun relaas wel degelijk doorspekt met tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden. Door vast te houden aan één versie van de feiten en het ontkennen van de andere, of nog, te stellen dat het gaat om een beknopte en een uitgebreide versie van de feiten, slagen verzoekers er niet in hieraan afbreuk te doen.

2.7. Waar verzoekende partijen in hun betoog nog een summier samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijven.

2.8. Wat verzoekers' verwijzingen naar de "*huidige situatie te Nepal*" betreft, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hun asielaas is van alle geloofwaardigheid ontdaan en verdient het dan ook niet te worden getoetst aan de vluchtelingdefinitie. Waar zij dus wijzen op de corruptie en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst dat zou blijken uit de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoekers hebben immers niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben.

2.9. Voorts, wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, en daargelaten het gegeven dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Ter zake kan dus worden verwezen naar wat volgt.

2.10. Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers halen geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van hun asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat zij ook nu niet aantonen dat zij een reëel risico zouden lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Zij brengen evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg slagen de verzoekers er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.11. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.12. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekende partijen en dat zij tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER